

driemaandelijks tijdschrift - 3<sup>e</sup> trimester 2020 - 48ste jaargang

P002258 afgiftekantoor 3270 Scherpenheuvel

# Averboode



# Inhoud

Editoriaal .....	3
Gebed .....	4
De Eénvleugelige van Averbode .....	5
Kunst in de kijker: Het Heilig Aangezicht .....	10
Boekvoorstelling .....	13
Helleputte en de lusters van de abdijkerk .....	14
Abdijnieuws	
Confrater Paul Haenraets keert terug naar Averbode .....	17
Botanische rondleiding .....	18
Abt Frederic Testaert herkozen .....	20
Studium Theologie .....	20
Nachtwaker Paul .....	20
Averbode-ijs .....	21
Ontmoetingsdag .....	22
Barbecue .....	23
Personalia .....	24
Sint-Augustinus .....	24
Derde Orde .....	24
In memoriam Karel Julien Vander Eyken .....	25
In memoriam Leo Roger Masure .....	30
Aangekondigd .....	35

---

“Averbode” is het contactblad van de norbertijnen van Averbode • Redactie: Marc Fierens (verantwoordelijke uitgever), Jan Eygenraam, Herman Janssens, Jos Vanderbruggen (eindredactie & vormgeving), Paul Van Herck. • Administratie: Abdij van Averbode, Abdijstraat 1, 3271 Averbode [www.abdijaverbode.be](http://www.abdijaverbode.be) – [tijdschrift@abdijaverbode.be](mailto:tijdschrift@abdijaverbode.be)

Jaarabbonnement: 15,<sup>00</sup> € - rekening BE95 4529 1705 2158

Foto cover: Wilfried Kumeling

# Editoriaal



abt Marc Fierens

Meer en langer dan aanvankelijk verwacht blijft het coronavirus de wereld in zijn greep houden. Ons dagelijks leven en werk, onze contacten en relaties... alles staat onder druk van het dreigende virus. Dit alles heeft verregaande sociologische en economische gevolgen voor onze maatschappij. Maar ook ons eigen welzijn lijdt er onder. Ook als kerkgemeenschap is het moeilijk overleefd te blijven met al die beperkende maatregelen.

Vorig jaar was zuster Jeanne Devos te gast in de abdij. Ze is bekend omwille van haar jarenlange strijd voor vrouwen- en kinderrechten in India. Zij sprak ons over het beleven van solidariteit en verbondenheid met concrete mensen. Ze benadrukte hoe belangrijk het is steeds te vertrekken van wat er leeft in de ander en hoe belangrijk het is elke mens, elk kind te waarderen en te respecteren.

Haar voorbeeld en boodschap kunnen ons inspireren om in deze moeilijke periode wegen van hoop te vinden. Meer dan we vermoeden komen mensen vandaag in moeilijkheden: eenzaamheid, isolatie, armoede, relatieproblemen, ziekte, uitzichtloosheid en stress.

Voor ieder van ons is het een uitdaging om, ondanks de beperkingen, solidair te zijn met anderen, elkaar te steunen, naar elkaar te luisteren, elkaar bij te staan, met en voor el-

kaar te bidden. Waar solidariteit en verbondenheid ontstaan, daar vinden mensen kracht en waardering, daar is ruimte voor het Evangelie, de Blijde Boodschap, daar kan God aanwezig komen.

In verbondenheid met elkaar en in solidariteit geeft God ons in deze moeilijke tijd hoop en kracht.



# “De eenvleugelige” van Averbode



cfr. Rony Ceustermans

De wieg van de Europese cultuur staat in Griekenland. Het binnenland is bergachtig en helemaal niet vruchtbaar. De Grieken hebben zich daarom altijd naar de zee gekeerd en ze groeiden uit tot een succesvol handelsvolk. Samen met allerhande goederen werden ook kennis en wetenschap geïmporteerd uit verre oorden, vooral uit Egypte en het Tweestromenland.

De Grieken zelf waren werkelijk bezeten door een vurig verlangen naar inzicht. Ze wilden zichzelf en de wereld begrijpen. Ze begeerden wijsheid. In Griekenland dachten en discusseerden de eerste grote wijsgeren. Meer dan wij vermoeden, beïnvloedden die filosofen nog altijd het reilen en zeilen op ons continent en ons aller dagelijkse leven.

De Griekse cultuur domineerde het Middellandse Zeegebied in de tijd dat Jezus leefde en het Nieuwe Testament werd geschreven. Grote geleerden twisten nog altijd over de vraag hoe sterk de invloed van de Griekse filosofie op het christendom is geweest. In de evolutie van een geloof naar een geloofsleer was de inbreng van de filosofie immens. Dat staat wel vast. De Duitse filosoof Friedrich Nietzsche heeft dat – trouw aan zichzelf – heel radicaal verwoord. Het christendom herhaalt volgens hem de ingewikkelde filosofie van Plato voor gewone mensen. Het is “platonisme voor ‘het volk’”.

Na Jezus' gewelddadige dood groeit het christendom in snel tempo uit tot de belangrijkste godsdienst in Europa. De invloed ervan op onze cultuur is alomvattend. Daarom worden Athene en Jeruzalem voortaan samen vermeld als bakermat van onze beschaving. Maar tussen die twee botert het niet goed. Aanvankelijk werden de christenen wreed vervolgd om hun geloof. Toen ze het eenmaal voor het zeggen hadden, werden ze zelf heel onverdraagzaam. Van vervolgd werden ze vervolgers. De grote filosofen en geleerden vluchtten weg. In de 17de eeuw, met het begin van de moderniteit, kantelt echter de machtsverhouding tussen Jeruzalem en Athene. De rede treedt op het voorplan en wordt steeds sterker. Even onverdraagzaam als ooit het geloof was, gaat een eng rationalisme voortaan de kerk en het geloof bekampen. De rede roept zichzelf uit tot enige bron van waarheid en kennis. Omdat een bovennatuurlijke werkelijkheid buiten de radar van de rede valt, verlaat God langzaam maar zeker het Europese continent.

Vooral paus Benedictus XVI heeft onvermoeibaar geprobeerd om Athene en Jeruzalem op elkaar te betrekken. Nog als kardinaal Ratzinger las hij de woorden van paus Johannes-Paulus II: “Geloof en rede zijn de twee vleugels waarmee de mens zich optilt om de waarheid te zoeken.” De kardinaal reflecteerde daar verder over met de woorden:

kunnen we het aardse, tijdelijke bestaan overstijgen. Ze voeren ons naar een bestaan dat eeuwigheidsperspectief heeft; een bestaan dat diepte en inhoud krijgt door de hoop op de verrijzenis.

Cultuurhistorisch spreekt dit beeld boekdelen. Het drukt exact de crisis uit waarin we verzeild zijn geraakt. Dit kunstwerk is dan ook van heel grote betekenis. Het vat in een beeld het resultaat van 2500 jaar Europese cultuurgeschiedenis. De bewogen geschiedenis tussen Athene en Jeruzalem, tussen rede en geloof, resulteert in een verminkte mens, die nog enkel om zijn eigen as draait. Een mens die dankzij zijn rede heel veel kan en vermag, maar niet meer los raakt van zichzelf, die gevangen zit in zichzelf, die in alles alleen nog maar zichzelf vindt en zoals Prometheus aan een rots is vastgeketend aan zijn eigen eindige waarheid.

Dit beeld houdt inderdaad een appel in. Het draagt een boodschap uit. Het roept ons allen op om ons bewust te worden van onze rationalistische verblinding en ons weer te openen voor de wereld en de waarheid van het geloof. Op verzoek van de abt bezorgde Nis de abdij een beeld dat ook het verleden van

onze orde, die zo diep in de Europese geschiedenis wortelt, samenbalt en dat ons, en de generaties na ons, voorhoudt wat ons te doen staat. “De éénvleugelige” is een uiterst zinvol en hoopvol gedenkteken voor de 900ste verjaardag van onze orde. Het moge ons aller wens zijn dat het vele generaties mensen mag bemoedigen en inspireren om samen met de norbertijnen van Averbode God te blijven zoeken.

### de éénvleugelige

2020

door Nis Schmidt

Geloof en rede zijn de twee vleugels  
waarmee de mens zich optilt om de waarheid te zoeken.

Johannes-Paulus II

Misschien kan hij niet meer vliegen,  
net omdat men de ene vleugel -het geloof- heeft afgebroken.  
Met de andere vleugel -de rede- kan hij weliswaar veel bereiken,  
maar daarmee alleen opstijgen  
tot de dragende inzichten van het menszijn  
lukt hem niet.

kardinaal Ratzinger  
(Benedictus XVI)

*Gedachtenisplaat op de marmeren zuil*

# Het Heilig Aangezicht



cfr. Raymond Minaert

In *De Gouden Legende* (Legenda Aurea) van Jacopo di Voragine (1228-1298) <sup>(1)</sup> lezen we hoe de vorst van Edessa, koning Abgar, een brief aan Jezus schreef om van hem een portret te vragen. Doch het aangezicht van de Heer was zo stralend dat de schilder er niet in slaagde de gelaatstrekken vast te leggen. Jezus drukte daarop zijn gezicht in het kleed van de kunstenaar en de apostel Judas Thaddeus bracht dit naar Abgar die door het zien van het gelaat van zijn melaatsheid genas. Dit is het verhaal rond het zogenaamde Heilig Mandylion – van het Arabisch *mandit*, wat klein doek betekent <sup>(2)</sup>. In de tiende eeuw werd dit naar Byzantium overgebracht, maar ging verloren bij de plundering van Constantinopel in 1204.

Een tweede “zelfportret” dat in het Westen de mandylion verving was het doek van Veronica. Zij droogde het gelaat van Jezus af op de weg naar Calvarië en ontving op die manier een afdruk van zijn gelaat. De oorsprong van deze relikwie is zeer complex maar zij wordt voor de eerste keer genoemd in Rome in de elfde eeuw.

Het is vanzelfsprekend dat deze afbeeldingen gebruikt werden in de



## Boekvoorstelling

Met een attente blik bekijkt Luc Vankrunkelsven in zijn boek “Een wereld van verdoken slavernij” de Braziliaanse realiteit met zijn licht- en schaduwplekken en beschrijft hij, vanuit zijn bewogenheid voor mens en natuur, wat hij ziet. Soms is het een aanklacht tegen het grootkapitaal waar alles voor moet wijken, soms zijn het lichtpuntjes van hoop op een andere wereld die mogelijk wordt. Kleine voorvallen worden uitgediept tot een maatschappijanalyse. Grote thema’s worden geïllustreerd door het weergeven van basisinitiatieven. Het wisselen van micro naar macro of andersom geven de tekst een dynamiek waarin de wakkere wereldburger zich bevraagd of bevestigd voelt.

*Filip Cromheecke*



“Voeten in Braziliaanse aarde” is een doorleefd dagboek waarin Luc Vankrunkelsven als “een spons” weergeeft wat hij ziet en voelt. Reizend getuigen over soja, corruptie en de hedendaagse slavenmaatschappij. Harde analyses, zoals een inheemse gemeenschap die moet wijken voor de uitbouw van tientallen sojahavens, de te weinig gekende interafhankelijkheid van Brazilië en Europa, maar steeds ook het verzet van de basisbewegingen. Liefde-strijd-resistentie, slotwoorden die blijven nazinderen.

*Leen Laenens*

Een boek van onze confrater Luc Vankrunkelsven kan u rechtstreeks bestellen via [luc@wervel.be](mailto:luc@wervel.be)

# Helleputte en de lusters van de abdijkerk

Glenn Geeraerts

Op oude prentbriefkaarten vallen ze meteen op, de monumentale kroonluchters die in hun neogotische pracht de aandacht van de 19e-eeuwse zijaltaren afleiden. Ze zijn het werk van Joris Helleputte (1852-1925), katholiek politicus maar vooral een getalenteerd architect.



In het boekje *Ik was student* blikt Ernest Claes terug op de tijd waarin hij één van de 'bureaumannen' van de uitgeverij was. Met claesiaanse humor beschrijft hij een zekere Juul, een ingezetene van Testelt die elke noen zijn siësta houdt in een grote papiermand en gedurig naar petroleum stinkt. Juul deugt niet voor het drukkersvak, dus heeft pater Franken hem belast met de zorg voor de lampen en kaarsen bij het altaar van Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart.

*Juul stond gevaarlijk hoog op zijn dubbelladdertje, in de ene hand een busje tripoli, in de andere zijn lap, en hij wreef en blonk en peuterde tussen het koperwerk dat het zweet hem op het voorhoofd stond. Om niet telkens van zijn laddertje te moeten afdalen draaide hij de zware luchters, die aan een ketting aan de hoge zoldering hingen, naar zich toe naargelang zijn werk vorderde. [...] Die luchter zweefde dan nog urenlang zachtjes heen en weer, en aan dat geruisloos bewegen in die hoge ijle kerkruimte was iets geheimzinnigs, bijna angstigs, als van een onzichtbare aanwezigheid.*

Of Juul ooit geweten heeft dat 'zijn' kroonluchters getekend werden door een van de bekendste Belgische architecten van zijn tijd,



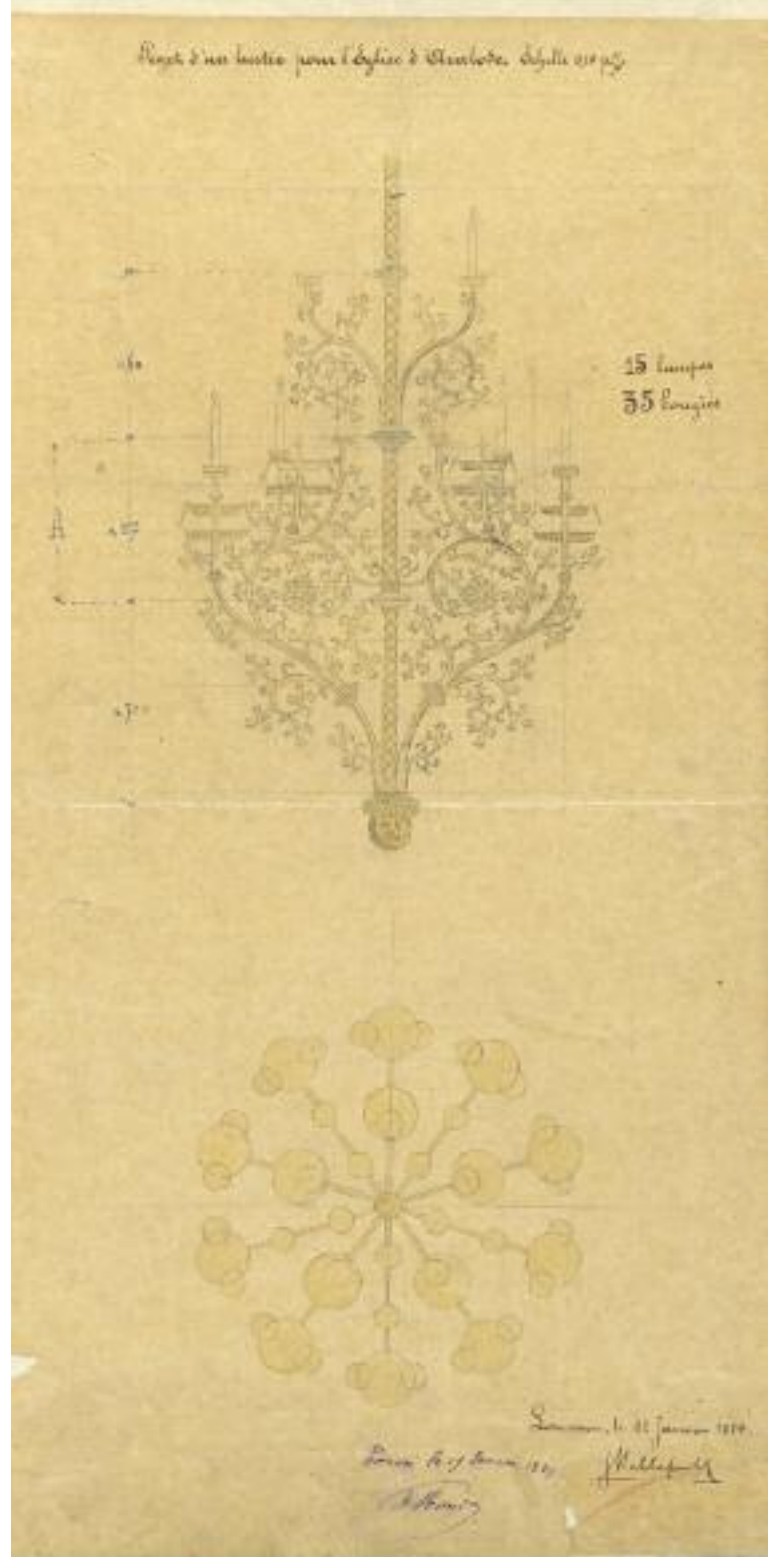
van die zijaltaren nog geen sprake op het moment dat de nieuwe lusters werden opgehangen. Het genadebeeld stond tot in 1894 op een voorlopig altaar. En op het altaar van het Heilig Hart van Jezus was het nog vijf jaar langer wachten.

### De grote verdwijntruc

Op naoorlogse foto's en postkaarten is er van de kroonluchters van Helleputte plots geen spoor meer. De lusters werden weggehaald om te voorkomen dat de bezetter ze in beslag zou nemen. Meneer Lefèvre heeft ze omstreeks 1941 naar een veilige plek versluisd.

De neogotische lusters blijven nu al tachtig jaar buiten beeld. Ze werden gedemonteerd en liggen vandaag, opgeborgen in kisten, in veiligheid. Hun herinnering leeft alleen nog verder in foto's en prentbriefkaarten. Hoe dan ook getuigen de koperen kroonluchters uit 1884 en 1886 van de opbloei van de Aartsbroederschap in het laatste kwart van de negentiende eeuw, die de abdijkerk van Averbode behalve landelijke uitstraling ook enkele fraaie kunstwerken opleverde.

*eerder verschenen in "Heemkring Averbode"*



# Abdijnieuws

## Cfr. Paul Haenraets keert terug uit Brazilië naar Averbode

Na bijna 45 jaar verblijf in Brazilië, keerde cfr. Fredegand Paul Haenraets – zij het met enige vertraging – op 12 mei 2020 terug naar zijn abdij in Averbode. De terugkeer verliep niet helemaal zoals gepland.



Oorspronkelijk zou Paul kort vóór Pasen naar België terugkeren, maar ook hier stuurde het coronavirus de plannen in de war.

Van een groots afscheid was er geen sprake – integendeel: van half maart tot half mei verbleef Paul in quarantaine op de pastorie in Piracicaba samen met twee Braziliaanse confraters. Bovendien moest hij bij aankomst in Averbode opnieuw in afzondering in een kamer op het gastenverblijf gedurende nog

eens twee weken. Enkel voor een wandeling kon hij zijn kamer verlaten.

Na deze twee weken kon hij eindelijk de medebroeders begroeten en deelnemen aan de gemeenschappelijke gebedsdiensten en de maaltijden in de refter.

Bij zijn vertrek naar Brazilië in december 1975 woonde Paul de eerste maanden in Petrópolis en leerde hij de taal van de Brazilianen. Gedurende zijn lange verblijf in dit immense land was hij hoofdzakelijk actief als parochiepriester in Piracicaba, Salto en Santa Barbara d'Oeste. Maar een 'parochie' in Brazilië telt niet één parochiekerk maar er horen ook heel wat kapellen in de ruime omgeving bij. Onze confrater bouwde zelf een tiental kapellen in vele wijken waar hij werkzaam was. In de weekends waren er doorgaans drie vieringen op zaterdagavond en een vijftal op zondag met aansluitend meestal een hele reeks doopsels.

Met zijn 75ste verjaardag bereikte Paul de pensioenleeftijd als parochieherder. Na het overlijden van cfr. Godfried Chantrain (25 juni 2018) was hij de laatste Averbodiënser in Brazilië en betekende zijn terugkeer naar Averbode tevens een mijlpaal in een meer dan 120-jarige geschiedenis van Averbode in Brazilië.

We wensen Paul een goede gezondheid toe en dat hij zich spoedig mag thuis voelen in de gemeenschap en het huis van zijn professie!



Dierckxsens (kerkgeschiedenis). Er worden ook enkele docenten van buiten de abdij aangezocht en de mogelijkheid bestaat om bepaalde vakken in Leuven te volgen. In september startte het eerste jaar theologie voor Viktor. Ook frater Pascal van de trappistenabdij Westmalle zal de lessen volgen.

### Nachtwaker Paul met pensioen

Op woensdag 1 juli vierden wij de pensionering van onze nachtwaker Paul Veekmans. Vanaf 1974 was hij werkzaam bij diverse firma's. Van 1994 tot 2005 werkte hij voor drukkerij Altiora, later Agora Printing. Vanaf 2005 werkte hij als nachtwaker voor de abdij. Voor meer dan 40 jaar arbeid bij pensionering ontving hij het ereteken "de Gouden Palmen der Kroonorde".

### Abt Frederic Testaert herkozen

Op maandag 15 juni koos de abdijsamenleving van Postel abt Frederic Testaert opnieuw tot prelaat voor een periode van 9 jaar. Moge de Heer hem zegenen en sterken in de taak die de abdijsamenleving hem toevertrouwt.

### Studium Theologie

In juni werd in de abdij het Studium Theologie opgericht. Dit studium voorziet een theologische vorming van vier jaar voor de fraters in opleiding. Volgende medebroeders werden benoemd tot docent: Filip Noël (exegese), Jan Vankeirsbilck (dogmatiek), Christophe Monsieur (Liturgie en sacramentologie), Jozef Van Osta (moraal) en Francis





### Sint-Augustinus

De norbertijnen volgen de regel van Sint-Augustinus. Het Augustinusfeest op 28 augustus is de laatste decennia ook de dag dat nieuwe leden van onze gemeenschap het norbertijnenhabijt ontvangen en dat geloften worden afgelegd. Daarom is dit elk jaar een belangrijke dag in het abdiyleven. Ook dit jaar vierden we onze Regelvader, zij het met wat beperkingen en de nodige sociale afstand...



### Derde Orde

De heren Paul Broos en Jos Cnops zijn twee nieuwe leden van de Derde Orde van onze abdij. Abt Marc legde hun op zaterdag 5 september het scapulier op tijdens een plechtigheid in de kapittelzaal. De groep telt nu 12 leden waarvan 10 definitief en 2 in een proefjaar. Vanuit hun thuissituatie zijn ze dagelijks in gebed met de canonie van Averbode verbonden.

### Personalia

Op 26 juni werd Jan Vankeirsbilck benoemd tot magister van de novicen en junioren. Andreas Willems werd benoemd tot socius van de magister. Samen zijn zij verantwoordelijk voor de opleiding en vorming van de fraters in opleiding.

Filip Noël werd benoemd tot studieprefect. Hij is aldus verantwoordelijk voor het organiseren van de cursussen filosofie en theologie van de priesteropleiding in de abdij.

Op 28 juli werd Jan Vankeirsbilck benoemd tot supprior en Andreas Willems tot circator.



# In memoriam

## Karel Julien Vander Eyken

Julien Vander Eyken werd geboren in Ekeren op 23 december 1927 als zoon van Karel Vander Eyken en Georgette Degueldre. Hij had twee broers en één zus. Zijn vader was afkomstig van Ophoven en streed als vrijwilliger aan de IJzer. Julien volgde de Moderne Humaniora achtereenvolgens aan het Belgian College in Buxton (Engeland), het Sint-Michielscollege in Brasschaat en het Sint-Jan Berchmanscollege in Antwerpen. In 1947 begon hij zijn opleiding in de abdij van Averbode, samen met drie jaargenoten: Bonifaas Jozef Hartmann, Thaddaeus Herman De Clerck en Siardus, die na enkele maanden naar huis terugkeerde. Op 12 september werd hij ingekleed en kreeg hij de klooster-naam Carolus Borromeus. Hij legde zijn eerste professie af op 12 september 1949 en hij deed zijn plechtige professie in 1952. Op 9 augustus 1953 werd hij door Mgr. Brems tot priester gewijd.

Vanaf 1954, na zijn priesterwijding, volgde Karel lessen wiskunde aan de KU Leuven. Twee jaar later, in 1956, werd hij naar het Sint-Michielscollege in Brasschaat gestuurd. Hij begon er als surveillant en droeg mee zorg voor het internaat. Het was een hele kunst om in een grote studiezaal, gevuld met een honderd leerlingen, stilte te doen heersen. Maar spoedig kreeg Karel de jonge leeuwen getemd. Wat later werd hij tevens leraar wiskunde. Na enkele jaren werd zijn opdracht

uitgebreid en gaf hij ook beschrijvende meetkunde, godsdienst, geschiedenis en esthetica. Door zelfstudie bekwaamde hij zich in al die vakken. Hij werd klastitularis van de 4de Latijn-Wiskunde.

In zijn laatste periode als leraar concentreerde hij zich helemaal op het vak esthetica. Hij fotografeerde vele kunstwerken. Die beelden gebruikte hij als didactisch materiaal.

Naast zijn lessen in de humaniora, gaf hij ook kunstgeschiedenis aan de Tekenacademie Sint-Michiel en aan de Gemeentelijke Academie voor plastische kunsten in Merksem.

Karel engageerde zich ook als aalmoezenier van de scouts en hij was zeer sportief. Hij richtte de Sint-Michiels Atletiek Club (SMAC) op en deed zelf aan speerwerpen.

Hoewel hij tijdens de Tweede Wereldoorlog in Engeland werd opgevoed in een Belgisch college, waar meerdere lessen in het Frans werden gegeven, is Karel altijd een Vlaming gebleven in hart en nieren. Van die opleiding behield hij het Engelse flegma en een belangstelling voor alles wat Engels was. Vele jaren



vooral toe op de geschiedenis van de voormalige Sint-Michielsabdij in Antwerpen. Hij verrichtte heel wat opzoekingswerk, verzamelde documentatie en publiceerde daarover meerdere artikels. Het hoogtepunt vormde ongetwijfeld de tentoonstelling over de Sint-Michielsabdij die hij in 1988 organiseerde in de Sint-Michielskerk in Antwerpen.

In 1991 werd hij rector van de Zusters van het H. Hart van Maria in 's Gravenwezel. In die periode bloeide hij helemaal open. De verzorging van de liturgische vieringen ging hem zeer ter harte.

Vanaf 1996 verbleef hij terug in de priorij Sint-Michiel in Brasschaat.

In al zijn functies, in alles wat hij deed, bleef Karel steeds zichzelf. Hoe hij overkwam bij anderen, was niet echt zijn zorg. Hij had een hevig temperament met pittoreske kanten en hij hield van duidelijkheid, ook als die duidelijkheid ongemakkelijk was. Zo bracht hij kleur in het gemeenschapsleven.

Graag sneed hij gewichtige onderwerpen aan. Hij was belust op discussies en daagde graag uit door het stellen van onverwachte vragen. Hij schrok er niet voor terug om scherpe, kritische bemerkingen te maken en om ongenueanceerde, radicale uitspraken te doen.



*Op vakantie...*

Daarbij ging hij ervan uit dat iedereen die evident vond. Dat alles gebeurde met de voor hem typische indringende blik en luide stem, gevolgd door een bulderende lach. Achter deze hoekige facade school een diepgelovig en vroom man met een warm en dankbaar hart. In 2012 keerde hij terug naar de abdij en verbleef er op de ziekenafdeling.

Na een lang en voldragen leven overleed hij op 23 mei 2020. Moge hij nu thuiskomen in het eeuwige vaderland, waar de Heer hem een plaats heeft bereid.

*+fr. Marc Fierens*

# In memoriam Leo Roger Masure

Roger Masure werd geboren op 8 mei 1926 in Borgerhout als oudste zoon van Felix Masure en Augusta Smits. Later volgden nog twee broers Tony en Jack. Vader was directeur van de directe belastingen. Omwille van Rogers gezondheid verhuisde het gezin van de stad naar het bosrijke Sint-Mariaburg. Vanaf het tweede leerjaar tot de retorica volgde Roger de lessen in het Sint-Michielscollege te Brasschaat en werd hij er lid en leider van de K.S.A. In de bedding van zijn familie werd hij gevoelig gemaakt voor sociale kwesties en voor een diepe liefde voor de Kerk. Reeds vroeg dacht hij er aan om priester te worden. Rond Pasen 1945 nam hij de beslissing om in te treden in de abdij van Averbode.

In augustus 1945 trad hij in in de abdij en op 12 september werd hij door abt Emmanuel Gisquière ingekleed en ontvingt hij de kloosternaam Leo. Samen werden er toen zes fraters ingekleed. In 1947 legde hij zijn eerste professie af en in 1950 deed hij zijn plechtige professie. Tijdens zijn opleiding had hij gezondheidsproblemen en diende hij de lessen te volgen liggend op een plank. In 1948 was hij de medeoprichter en redacteur van het abdijschrift *Pikkelpoort*. Op 12 augustus 1951 werd hij priester gewijd in de abdiijkerk door Mgr. Brems. Na zijn laatste examen op 5 augustus 1952 vroeg abt Emmanuel hem om onmiddellijk docent te worden. Ondertussen ging Leo van 1952 tot 1958 lessen volgen aan de Leuvense universiteit: moraal, economie,

politieke en sociale wetenschappen, pers- en communicatiewetenschappen. In 1959 behaalde hij een licentie in de politieke en sociale wetenschappen.

Nagenoeg heel zijn leven doceerde Leo sociologie en economie. Van 1952 tot 1998 gaf hij lessen in de priesteropleiding van de abdij, later de studieconcentratie Agripo. In de periode 1956-1966 gaf hij ook les in de abdijen van Park, Tongerlo en Grimbergen. Van 1969 tot 1988 was hij docent aan het Centrum voor priesteropleiding op rijpere leeftijd (CPRL). Bovendien doceerde hij aan de sociale hogeschool IPSOC te Kortrijk van 1982 tot 1988.

Ondertussen vervulde hij tal van andere functies. In de abdij was Leo gastenpater van 1953 tot 1956 en was hij bibliothecaris van 1956 tot 1970. Van 1960 tot 1964 werkte hij in uitgeverij de Goede Pers als hoofdredacteur van *Het Weekblad*, de opvolger van *Averbode's Weekblad*. Van 1950 tot 1969 zette hij zich in voor *Pro Nostris*, het tijdschrift van de circarie. Van 1952 tot 1964 was hij hulp-onderpastoor in Averbode bij pastoor Felix Ey-





*Eremis (1951), samen met zijn ouders*

sermans, die hem vertrouwd maakte met de methode van kardinaal Cardijn.

Vanaf zijn priesterwijding was Leo betrokken in sociale bewegingen en vanuit zijn studies engageerde hij zich in meerdere economische projecten. Van 1959 tot 1966 was hij betrok-

ken bij de oprichting en de werking van het Economisch Coördinatiecomité Hageland (ECH). Van 1966 tot 1986 was hij werkzaam in het Welvaartscomité Oost-Brabant (WOB). Van 1969 tot 1983 was hij lid van de Economische Raad Vlaams-Brabant. Deze instellingen beoogden de economische ontwikkeling van de streek rond Aarschot en Diest door o.m. voorzieningen van werkgelegenheid, onderwijs en medische infrastructuur.

In 1966 werd Leo secretaris van het Centrum voor Arbeiderspastoraal binnen het Algemeen Christelijk Werkersverbond (ACW). Dit bleef hij tot aan zijn pensionering in 1991. Vanuit zijn werk op de studiedienst van het ACW richtte Leo sessies in voor priesters en religieuzen over arbeiderspastoraal, de zogenaamde jobtraining. Het was de bedoeling om langs deze weg de relatie tussen de Kerk en de arbeiders te versterken. Zijn inzet op verschillende terreinen droeg bij tot de ontwikkeling van de christelijke arbeidersbeweging. Hij bracht ook de priesterarbeiders samen. Met hen stond hij midden in de spanning van theologische, pastorale en sociale opvattingen. Van 1972 tot 1988 was hij de afgevaardigde van Vlaanderen in de 'Groupe Européen de pastorale en monde ouvrier'. Tot 1988 was lid van diverse pastorale raden en priesterraden in het aartsbisdom. Van daaruit was hij betrokken bij het Europese priesteroverleg.





*Met broers Tony en Jack op de viering van 875 jaar abdij Averbode, 2009*

In 2014 keerde Leo terug naar de abdij waar hij verzorgd werd in de ziekenafdeling. De laatste jaren waren moeilijk en zwaar, maar elke dag vond hij kracht en steun in de eucharistie en in het bidden van de rozenkrans.

Leo overleed op 16 juli 2020. Moge de Heer hem nu opnemen in zijn eeuwige liefde en vrede.

*+fr. Marc Fierens*

# Aangekondigd

Graag houden we u op de hoogte van activiteiten in de abdij en het bezinningscentrum. Voor meer informatie, neem ook een kijkje op onze website [www.abdijaverbode.be](http://www.abdijaverbode.be) of de website van het bezinningscentrum [www.onthaal-abdijaverbode.be](http://www.onthaal-abdijaverbode.be)

Inlichtingen en inschrijvingen via de website van het onthaal: [www.onthaal-abdijaverbode.be](http://www.onthaal-abdijaverbode.be) klik op: "inschrijven voor een activiteit".

Onze activiteiten zijn corona-proof, hou er daarom rekening mee dat het aantal beschikbare plaatsen steeds beperkt is.

16-18 oktober	<b>Tiener- en jongerenweekend</b>
18-20 november	<b>Qi-Gong-driedaagse</b> o.l.v. Nicole Saenen en Elsie Maes
20-21 november	<b>Bezinning voor onderwijzers</b> o.l.v. Bert Roebben
29 november	<b>Opening van het jubileumjaar 900 jaar Orde van Prémontré</b> ( <i>vesperdienst om 18 u.</i> )

De abdij is partner in het Netwerk Open Monumenten. Meer informatie op:  
[www.openmonumenten.be/monumenten/abdij-van-averbode](http://www.openmonumenten.be/monumenten/abdij-van-averbode)

Wie het wenst kan de restauratie van de slotmuur financieel ondersteunen. Meer informatie op:  
[www.herita.be/draag-jouw-steentje-bij-aan-de-slotmuur-van-de-abdij-van-averbode](http://www.herita.be/draag-jouw-steentje-bij-aan-de-slotmuur-van-de-abdij-van-averbode)



## Gebeds- en Misintenties

Voor al uw intenties kunnen HH. Missen aangevraagd worden of kan een kaars aangestoken worden bij het beeld van Onze-Lieve-Vrouw van het Heilig Hart.

H. Mis : € 15,00  
Noveenkaars : € 4,00  
Kleine kaars : € 0,50

Aanvragen bij de Prior met duidelijke vermelding van uw intenties: [p.vanherck@abdijaverbode.be](mailto:p.vanherck@abdijaverbode.be)  
Gelieve het bedrag te storten op het rekeningnummer van prior Paul Van Herck: BE80 7343 8321 5077



[www.facebook.com/abdijaverbode](http://www.facebook.com/abdijaverbode)



[abdijaverbode](https://www.instagram.com/abdijaverbode)